

РЕШЕНИЕ

№ 2759

гр. София, 21.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 12.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **2843** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, вр. чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по Жалба вх. № 10552/16.03.2023 г. на Н. О. – гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], Република С., с паспорт №[ЕИК], издаден на 03.03.2021 г., чрез адв. В. У. от АК - Б., срещу Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване рег. № 5364р-1927/24.01.2023 г., постановен от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

Жалбоподателят моли за отмяна на оспорения административен акт като необоснован и незаконосъобразен, издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон – отменителни основания по чл.146, т.3 и т.4 от АПК. Твърди, че е изпълнил всички изисквания на закона за предоставяне право на постоянно пребиваване. Сочи, че неправилно административният орган е приел, че той не живее на заявения адрес, тъй като от една страна не съществува нормативно установено задължение чужденецът да се намира там непрекъснато и постоянно, а от друга това е практически невъзможно, тъй като към момента на проверката не е имал право на постоянно пребиваване в Република България и поради това е било невъзможно и незаконно да живее в страната за повече от 90 дни.

В съдебно заседание, жалбоподателят – редовно призован, не се явява и не изпраща представител. По делото е постъпило Становище от 10.04.2023 г., депозирано от адв.

В. У., в което се поддържа искането за отмяна на оспорения акт и се излагат допълнителни аргументи. Прави се искане за присъждане на направените по делото разноски и се представя списък на същите по чл.80 от ГПК.

Ответникът – директорът на Дирекция „Миграция“ - МВР, оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Подробни съображения излага в пледоарията по същество чрез процесуалния си представител юрк. Т.. Сочи, че макар лицето да е представило изискуемите се документи, предвид обстоятелството, че не е намерено на заявения адрес в Република България, следва да се приеме, че не отговаря на условията за получаване право на постоянно пребиваване по облекчената процедура. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по Заявление вх. № 536500-3189/25.08.2022 г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България на основание чл.25, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, подадено лично от Н. О. в група „Миграция“ при ОДМВР – Б. по образец съгласно Приложение № 4 във връзка с чл.34, ал.1 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България /ППЗЧРБ/. Към него са приложени изискуемите документи по чл.34, ал.1, чл.35 и чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ и са изискани допълнителни такива:

- документ за платена държавна такса по чл.12, ал.4 от Тарифа № 4, съгласно чл.34, ал.1, т.1 от ППЗЧРБ§
- Уведомление за лицето О. Н., че два месеца след подаване на заявлението за получаване право на пребиваване в Република България ще има решение по него, за което следва да се яви в помещенията на група „Миграция“ при ОДМВР – Б. за получаването му;
- копие на страницата със снимката, личните данни от националния паспорт на Н. О., съгласно чл.34, ал.1, т.2 от ППЗЧРБ;
- преведено и нотариално заверено извлечение от акт за раждане на Н. О., съгласно чл.35, ал.2 от ППЗЧРБ;
- Писмо рег. № 536500-3303/01.09.2022 г. до Н. О. с копие до председателя на ИАБЧ за предоставяне на удостоверение за български произход, издадено от ИАБЧ, удостоверяващо българския произход на лицето;
- копие на Удостоверение № 00665050120221013 за български произход на Н. О., съгласно чл.35, ал.2 от ППЗЧРБ;
- преведено и нотариално заверено удостоверение за съдимост на Н. О., съгласно чл.34, ал.1, т.5 от ППЗЧРБ;
- нотариално заверена декларация съгласно параграф 1, т.20 от ДР на ЗЧРБ от Л. Ж. Л. с ЕГН [ЕГН] за предоставяне на адрес, съгласно чл.35, ал.1 от ППЗЧРБ;
- Трудов договор № 019/25.08.2022 г., сключен между „Д, А, С, Хаусбау“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], ул. Генерал К. Лекарски, № 46, съгласно чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ, съгласно който жалбоподателят приема безсрочно да изпълнява в дружеството длъжността „деловодител“ с код по НКПД: 44152003 и месторабота в [населено място] при осемчасов работен ден и месечно трудово възнаграждение в размер на 710,00 лв.;
- Справка за актуално състояние на действащите трудови договори към дата 30.08.202

г. на „Д. А. С. Хаусбау“ ЕООД, съгласно чл.11, ал.5 от ПЗЧРБ, в която е отразен и трудовия договор с Н. О.;

- Справка за сключване, изменение или прекратяване на трудовите договори и уведомята за промяна на работодател към 25.10.2022 г. на „Д, А, С, Хаусбау“ ЕООД, съгласно чл.11, ал.5 от ПЗЧРБ;

- Справка за пътуване на лице – чужд гражданин от АИС ГК за периода от 01.01.2022 г. до 25.08.2022 г.;

- Писмо рег. № 536500-4256/26.10.2022 г. до директора на Дирекция „К. отношения“, съгласно чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ;

- платежно нареждане за платена такса виза Д на Н. О., съгласно чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ.

След анализ на представените със заявлението и събраните в хода на административната проверка документи административният орган е приел за установено, че заявителят е чужденец от български произход, който е влязъл законно на територията на Република България и не притежава виза за дългосрочно пребиваване, че заявлението е подадено при спазване на изискванията по чл.34, ал.3 от ППЗЧРБ, т.е. не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешения срок по издадена виза, че същото е окомплектовано с всички документи по чл.34, ал.1, чл.35 и чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ.

В хода на административната проверка е извършена справка в информационните масиви на МВР и не са установени данни за наложени принудителни административни мерки срещу заявителя. Изискано е становище от ДАНС и е представено такова с вх. № 536500-3287/01.09.2022 г., от което е видно, че Държавна агенция „Национална сигурност“ не разполага с данни, които да дават основание да се предполага, че лицето О. Н. представлява заплаха за националната сигурност, поради което не възразява да получи разрешение за постоянно пребиваване.

На 03.11.2022 г. е извършена проверка от мл.полицейски инспектор К. Г. и мл. полицейски инспектор А. А. на адрес: [населено място], обл. Б., ул. Патриарх Е., № 8, заявен от Н. О. като адрес на пребиваване съгласно представения договор за наем, сключен със съсобственика на имота Л. Ж. Л.. При проведен разговор, последната писмено заявила, че е съсобственик на два апартамента, находящи се на същия адрес, че жилището на 1-ви етаж е с площ от около 100 кв.м и включва 4 стаи с обща площ от около 60,00 кв.м, както и че е годно за живеене. Потвърдила, че за този етаж е сключила 6 договора за наем с чужди граждани /сред които и жалбоподателя/, от които единствено Д. от С. живее в него, а останалите е виждала само веднъж при подписването на договора за наем и те не живеят там. При оглед на стаите /направен със съгласието на собственичката/ инспекторите видели мъжки дрехи и обувки. При извършена справка в информационните фондове на МВР /АИС „БДС“/ е установено, че на адрес: [населено място], ул. Патриарх Е., № 8, ет.1, са регистрирани 6 броя чужди граждани и 1 български гражданин. На етаж 3 в същата сграда са регистрирани 7 чужди граждани и 3 български граждани, а на адреса на друго жилище, собственост на Л. Л., находящо се в [населено място], бул. П. Я., № 1, са регистрирани трима чужденци, които също са кандидати за постоянно пребиваване в Република България. За резултатите от проверката мл. полицейски инспектор К. Г. изготвил Докладна записка рег. № 5365р-2329/04.11.2022 г. От Л. е снето е обяснение, в което е заявила, че е виждала чуждите граждани само при сключването на договорите за наем, но те не живеят на посочените адреси.

Въз основа на горните данни е изготвено Становище по чл.46 от ППЗЧРБ с рег. № 5365р-2553/29.11.2022 г. от директора на ОДМВР – Б., в което той е изразил отрицателното си отношение към възможността Н. О. да придобие статут на постоянно пребиваващ. Основните аргументи са свързани с това, че Н. О. не е установен при извършената проверка на адреса в [населено място], ул. Патриарх Е., № 8, ет.1, и имотът не отговаря на изискванията на ЗГР, а същевременно собственичката му Л. Л. е посочена като домакин на 15 чужди граждани на различни адреси.

На 14.01.2023 г. е направена справка за пътуванията Н. О. в периода от 01.01.2022 г. до 14.01.2023 г. /л.48/. Установено е, че същият е влязъл в Република България на 25.08.2022 г., в 03:39 ч., през ГКПП К. шосе, и няма регистрирани излизания от страната до края на зададения период /т.е. до 14.01.2023 г./.

При горните данни и след анализ на представените със заявлението и събраните в хода на административната проверка документи ответникът – директорът на дирекция „Миграция“ – МВР, издал Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване рег. № 5364р-1927/24.01.2023 г. – предмет на оспорване в настоящото производство.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя не са представени доказателства. От ответника е представена Заповед № 8121к-1498/19.04.2016 г., издадена от министъра на МВР, с която главен инспектор Н. Н. е назначен за директор на дирекция „Миграция“ – МВР.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК, в срока по чл.149, ал.1 от АПК и срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, с оглед на което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна. Съображенията са следните:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган – директорът на дирекция „Миграция“ - МВР. Постановен е в предвидената от закона писмена форма и съдържа реквизитите по чл.59, ал.2 от АПК – посочени са наименованието, органът, който я е издал, адресатът, фактическите и правни основания за издаването му. Актът има ясна разпоредителна част, посочено е пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Датиран и подписан.

Относно спазването на административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби съдът намери следното:

Съгласно чл.26, ал.1 от ЗЧРБ „Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл.10, ал.1, т.1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26“. Т.е. една от предпоставките за отказ е тази, предвидена в чл.10, ал.1, т.23 от с.з.: когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Настоящият случай не е такъв.

Н. О., в подаденото заявление за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България, е посочил адрес в Република България: [населено място], бул. Патриарх Е., № 8, ет.1. След справка в АИС „БДС“ е установено, че на същия адрес са регистрирани 6 броя чужди граждани, сред които и жалбоподателя. Действително, извършена е проверка на място, при която жалбоподателят не е установен, но тази проверка, видно и от представената по делото докладна записка, е единствена; извършена е на 03.11.2022 г., т.е. в работен ден – четвъртък, и не става ясно по кое време на денонощието.

От една страна, видно е от представения трудов договор, че Н. О. е нает с безсрочен трудов договор, на осемчасов работен ден, на длъжност „деловодител“, с място на работа в [населено място]. С оглед на това е логично в рамките на работното си време той да не се намира на заявения адрес на пребиваване. Това че собственичката на имота не го е виждала след подписването на договора за наем не може да бъде прието за убедително доказателство, че същият не живее на този адрес.

От друга страна, ненамирането на жалбоподателя на заявения адрес не доказва, че той е представил документ с невярно съдържание, респ. че е осъществил хипотезата на чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ. Заявяването на обстоятелство за определен адрес в заявление не може да бъде квалифицирано като документ с невярно съдържание. Нещо повече, това е диспозитивен документ, подобен на молбата, в който заявителят посочва определени факти. В този смисъл, основателни са аргументите в жалбата до съда, че съгласно чл.34, ал.1, т.3 от ППЗЧРБ към заявлението до дирекция „Миграция“ се прилагат доказателства за осигурено жилище, но това не означава, че заявителят трябва постоянно да се намира в това жилище.

Оспореният административен акт е издаден без да са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая, така както повелява разпоредбата на чл.35 от АПК, а това представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Ответникът е трявало да положи по-големи усилия, за да попълни преписката с доказателства. Такива биха могли да бъдат проверка на работодателя, снемане на сведения от управителя на дружеството-работодател, актуална проверка на трудовия договор в НАП и т.н.

Предвид гореизложеното се налага извода, че обжалвания отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени.

С оглед на това, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 от АПК, преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ.

При този изход на спора, претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски, се явява основателна. Същият е заплатил държавна такса за водене на делото в размер на 10,00 лв., което е видно от приложената вносна бележка. Представил е също така Договор за правна защита и съдействие от 15.03.2023 г., в който е уговорено адвокатско възнаграждение от 400,00 лв., които видно от вписването са платени в брой на същата дата, както и Договор за правна защита и съдействие от 04.04.2023 г. с уговорено адвокатско възнаграждение от 600,00 лв., които също са платени в брой. Представен е и списък по чл.80 от ГПК.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, пр.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване рег. № 5364р-1927/24.01.2023 г., постановен от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР по отношение на Н. О. – гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], Република С., с паспорт №[ЕИК], издаден на 03.03.2021 г.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи ДА ЗАПЛАТИ на Н. О. – гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], Република С., с паспорт №[ЕИК], издаден на 03.03.2021 г., направените по делото разноски в размер на 1010,00 лв. /хиляда и десет лева/.

ИЗПРАЩА преписката на директора на дирекция „Миграция“ – МВР, за ново произнасяне по заявлението за предоставяне на право за постоянно пребиваване на чужденец в Република България, съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: